

**PROPOSITIONES ALIQUOT
AD
HOMOEOPATHIAM CONFIRMANDAM
APTÆ.**

THESES

QUAM AD
OBTINENDUM EXERCENDI IN HOC IMPERIO MEDICINAM JUS,
SALUBERRIMÆ FLUMINIS JANUARII FACULTATI,
DOCTOR BENEDICTUS MURE,
LUGDUNI GALLIARUM NATUS OBTULIT
ET PRO QUA
QUINTO KALEND. OCTOBRIS A. D. MILLESIMO OCTINGENTESIMO
QUADRAGESIMO TERTIO
PROPUGNAVIT.

Δια τὰ ὅμοια νούτος γίνεται, καὶ διὰ τὰ
ὅμοια προσφερομένα ἐκ νοσουτῶν ὑγιαίνουσται
..... διὰ τὸ εμέειν ἔπειτος πάνεται.

Ιπποκράτης
περὶ τοπων τῶν κατ' αὐθρωπῶν.

FLUMINE JANUARIO.

EX IMP. ET CONST. OFFICINA TYPOGRAPHICA J. VILLENEUVE ET SOCIORUM,
MDCCCLXIII.

FLUMINENSIS MEDICINÆ FACULTAS.

RECTOR.

DOMINUS JOSEPHUS MARTINS DA CRUZ JOBIM.

DOMINI PROFESSORES.

PRIMO ANNO.

F. DE P. CANDIDO.....	Physices Medicæ.
F. F. ALLEMAO	Botani es Medicæ et Zoologiæ elementorum.

SECUNDO ANNO.

J. V. TORRES HOMEM. <i>Præses</i>	Chymices Medicæ et Mineraliæ elementorum.
J. M. N. GARCIA	Generalis et specialis Anatomicæ.

TERTIO ANNO.

J. M. N. GARCIA.....	Generalis et specialis Anatomicæ.
L. DE A. PEREIRA DA CUNHA	Physiologiæ.

QUARTO ANNO.

L. F. FERREIRA, <i>Impugnator</i>	Pathologiæ externæ.
J. J. DA SILVA	Pathologiæ internæ.
J. J. DE CARVALHO	{ Pharmaceutices, Materiæ Medicæ, especiatim brailiensis, Therapeutices et artis formulas componendi.
	{ Operationum, Anatomicæ topographicæ et apparatus.

QUINTO ANNO.

C. B. MONTEIRO.....	{ Partium, morborum mulierum prægnantium effeta:umque et recens natorum.
F. J. XAVIER	{ Operationum, Anatomicæ topographicæ et apparatus.

SEXTO ANNO.

T. G. DOS SANTOS.....	Hygienes et Historiæ Medicinæ.
J. M. DA C. JOBIM.....	Medicinae legalis.

M. F. P. DE CARVALHO.....	{ Clinices externæ et Anat. Patholog. ad illam pertinentis.
M. DE VALLADÃO PIMENTEL, <i>Impugnator</i> .	{ Clinices internæ et Anat. Patholog. ad illam pertinentis.

PROFESSORES VICARI.

A. T. DE AQUINO.....	{ Sectionis Scientiarum accessoriarum.
A. F. MARTINS	{ Sectionis Medicæ.
J. B. DA ROSA, <i>Impugnator</i>	{ Sectionis Chirurgicæ.
DESIDERATUR	
D. M. DE A. AMERICANO	
L. DA C. FEIJO', <i>Impugnator</i>	
L. DE A. P. DA CUNHA.....	Minister à Scholæ secretis.

Medicinae facultas, sententias in quilibet these exigitatas, proprias solummodo suis auctoribus, nec a se ullo modo comprobatas aut improbatas esse decrevit.

**MEDICORUM BRASILIENSIMUM
CORPORATIONI.**

D. D. O.

Dr. Mure.

ПОДАЧА ПРИЧИСЛОВЫХ

ДИСПЕЧЕРСКОГО

ПРИКАЗА

Illustrissimi Professores.

Plenum periculis et forsè temerarium ante istam medicinæ facultatem, principia homœopathiæ vindicandi, consilium nonnullis videbitur. Nec ego similis metûs expers prodirem et viribus meis tam superiorem causam susciperem, nisi duplex melioris sententiæ causa, indulgentia et judicium meorum in veritatem amor immensus, adasset.

Dies enim ortus est varios et dispersos scientiæ ramos, ad primordiale truncum revocandi; quid veri, quid salutaris apud varias scholas discriminandi. Solâ quippe partium singularum perfectione, integer monumenti ordo resulgere potest. Nec cuiquam aliæ orbis terrarum scholæ, ista gloria meliore jure continget, quam hujus fluminis facultati, tantis jam titulis apud remotas gentes decoræ, tam doctis professoribus ornatae.

Novitates equidem jamdudum doctis corporationibus infensas est traditum, et legitima quibusdam in locis et temporibus traditio. At æquè talem opinionem homœopathiæ apud Europæ meridionalis populos grassanti applicari, non licet. Sic illa apud Italos plurimorum principum et regum, doctorum et academicorum favorem retulit. Anté Academiam medicam Neapolitanam, sœpè et extensè enodata, et jussu regio, publicis fuit experientiis probata. Francisco Primo et Augustæ illius conjugi, Imperatricis ad hæc littora nuper advectæ parentibus, salutem suam curandi unica et familiaris methodus fuit, homœopathica. Nec minùs apud Iberiæ populos accepta. Olisipponis cultiores incolæ et inter alios vir illustris et litteratus, Silvestris Pinheiro Ferreira, illius diffusioni favent. Missum à doctissimâ medicorum Lusitanorum concione, homœopathiæ inventori honorificum à me visum fuit cartularium. Lusitanus etiam civis, primus in hac terrâ homœopathiæ nuncius et strenuus defensor, eminentis ingenii vir, Dr. J. da Gama e Castro, me suadente prodiit.

Parem igitur apud istos Lusitanæ gentis filios, favorem homœopathia obtinebit. Terra enim novitatum utilium amantissima, recentis et antiquæ medicinæ principia componendi, opportuna sunt tempora. Quis vestrâm illustrissimi professores, immensas artis diagnosticæ dvitias miratus, simul therapeutices recentis inopiam non deflevit. Mali causas et sedes cognoscere quidem gratissimum est medico, sed rimedia applicanda malo detecto reperire gratum quoque et utilius.

Ego quidem tanti inventi auctorem poucos dies post illius obitum, et anté tam dignos auditores celebrare gloriatus sum; utilissimum scienciæ, humanitati, et isti imperio officium conferre; indignum Hahnemann meo magistro et meis ipsis judicibus, silentium aut diuersum sermonem ratus. Nullam regionem magis medicinæ renovatæ præsidio, quam istam carere, ubi naturæ magnitudo viribus humanis impar undique urget, ubi male, immenso imperii spatio adest æquatus civium numerus, ubi tropicorum speciales permulti morbi grassantur; immensam laudis fontem medicis Brasiliensibus aperire, si illi, floræ indigenæ innumeros thesauros Hannhemam duce medicinæ applicuerint, et Europæ studiosæ tradiderint, tantæ operæ perficiendæ auxilium facultatis istius non frustrâ implorare existimavi.

Tertio nonas septembbris A. D. — MDCCCLXIII.

PROPOSITIONES ALIQUOT

AD

HOMOEOPATHIAM CONFIRMANDAM

APTÆ (*).

I. Duo in quâlibet scientiâ contineri debent, praxis scilicet et theoria. Duo itidem in scientiâ medicâ observanda, experientiæ scilicet clinicae et notiones physiologicæ. Sic Anatomia pathologica studium, Anatomia normalis expositio antecedit, et clinicis observationibus, suam lucem præstare physiologia solet.

II. Materia medica pariter, physiologicis observationibus niti debuisset antequâm therapeuticæ arma adversus morbos adhibenda prœberet. Sola autem inter alios medicinæ ramos, physiologico experimento hactenûs summo artis et humanitatis detrimento destituta est. Spurias materiæ medicæ fontes, illustrissimi medicorum, jam dudum frustrâ denunciaverunt. Celeberrimus Bichat, præteritis aliis, illam incoherentem absurditatum molem declarat. Haller equidem illi renovandæ aptum principium nactus talibus hoc inculcabat: *Nempé primum in corpore sano medela tentanda est, sine peregrinâ ullâ miscelâ; odoreque et sapore ejus exploratis, exigua illius dosis ingerenda et ad omnes, quæ indè contingunt affectiones, qui pulsus, quis calor, quæ respiratio, quænam excretiones attendendum. Indè ad ductum phænomenorum in sano obviorum, transeas ad experimenta in corporæ ægroto.* Sed tale monitum, aut neglectum, aut despretum, nemini anté Hahnemann dignum attentione visum est.

III. Primus Hahnemann illud ingens philosophiæ et scientiæ desideratum juvantibus discipulis explevit, pathogenesicam scientiam condidit, et materiam, medicam puram, sublime apud posteros futurum gloriæ monumentum è fundamentis extruxit. Illius vigilibus curis attentè effectus secundarii medicamentorum, a primariis distincti fuerunt, ne fallax et periculosum humanitati levamen offeratur. Longo in homine sano experimento virtutes cujusque medicamenti detectæ sunt et ritè morbus artificialis ab illo provocatus, in omnibus illius phasibus, et longâ symptomatum comitante catervâ descriptus fuit.

(*) Medicinæ facultas, opiniones in quâlibet thesi exagitatas, nec improbare nec approbare, se's ipsis constitutionibus jubentibus, sustinet.

IV. Sic tandem, physiologia pretiosâ naturalium virium cognitione aucta, certius auxilium medicinæ præstat, cui nomen physiologicæ meritó imponere fas est. Quis enim Doctorem Broussais, suæ doctrinæ, nomen physiologicæ imponentem, quamvis Hahnemannianos labores nesciret, quibus deficientibus tantum physiologicis sciencis deerat, præmaturè et intempestivè egisse negare posset?

V. Lex Similium, non sicut theoreticum systematis prœconcepti supplementum, sed necessariâ connexione, ex experientiâ purâ desluxit. Breviter enim probatum fuit, medicamenta specifica, ea ipsa in agroto curare, quæ in homine sano, primario effectu suscitaverant. Sic Hydrargirum lui•venereæ, Sulphur herpetibus, Ipecacuanha vomitui, Opium lethargiæ obstant; sic virus vaccinum variolarum horrendum flagitium prævenit.

VI. Indè novum et secundissimum principium, physiologicæ additum: Lege quidem contrariorum corpora inorganica regi, viventia autem similiūm. Adest quippè perpetuus in viventibus corporibus repulsus, quo omnino contrarius, primariæ actioni effectus producitur; nec ullum medicamen agrotanti prodest nisi illud quod naturæ repulsum provocat, morbo debellando primario effectu similis, contrarius secundario.

VII. Minimorum medicamentorum usus, mirabile quoque inventum, non homœopathiæ necessaria conditio, sed utilissimum incrementum et naturalis consequentia. Quandò medicus primarios medicaminum effectus morbo opponebat et naturæ impetui arginem ut ita dicam objiciebat, ingenti quidem ad hunc finem obtinendum parte egebatur; medicus autem homœopathicus sedulus naturæ interpres et minister, minimam dosem adhibere debet ut illius naturalem impulsu[m] auxilietur. Aliter periculosa[m] crisem provocaret. Sic antiquæ medicus scholæ, narcoticas prœparations quotidiè crescentes, dolorum violentiæ, aut somni defectui opponit, medicus autem Hahnemanianus tenuissimis opii particulis, ventris pigritiam aut lethargicum soporem vincit.

VIII. Formularum simplicitas, medicinæ quoque progressibus et morborum sanationi utilissima. Ignota enim hactenus virium pathogeneticarum affinitas et dubius est, qui ex pharmacorum mixtione effectus resultare possit. Quomodo igitur rationalis medicus, in complicatâ formulâ, quid juvet, quid noceat, sentiet et in alios casus fructum experientiæ deducet? Studiosus autem medicus in vastissimâ materiæ medicæ copiâ, appropriatum cuique morbo medicamen facile inveniet et quâlibet adulterâ mixtione abstinebit. Hœc enim Hahnemann tradit: Specificum medicamentum, nullo adjuvante corroboretur, aquâ purissimâ aut aliâ substantiâ inertii excipiatur, si correctivo eget ad tenuissimam partem minuatur.

IX. Quemadmodum arbitrarias materiæ medicae divisiones, Hahnemann

solo œquavit, sic et morborum abstractorum classificationes inutiles proclamat. Quoties autem illum debellatum et semper redivivum ontologiae monstrum apparet ! Diruere equidem facillimum, sed nisi aliquid ruinis substitutum fuerit, errores recentiores antiquorum errorum loco nascentur. Continuae illi systematum fictitorum creationi Hahnemann tandem finem posuit, materiae enim medicæ simplicitas, invictæ et pathologæ communicatur. Factorum longa et studiosa observatio, est medico homœopathicò unica eligendi medicamenti methodus, hypotheses et abstractiones ab illo inutiles meritò declarantur.

X. Per se ipsam medico parum utilis diagnosis, utilissima autem si homœopathia inserviat. Mirabiles equidem et æternum commendabiles, vigiliae medicorum, quorum curis internæ morborum sedes determinari potuerunt. At nisi talem notionem specificus (id est homœopathicus) medicamentorum usus comitetur, quid medico prodest ? Adsint in exemplum herpeticæ cutis lœsiones, quorum ingens numerus, insanabilis evadit, quamvis illorum sedes et materialis aspectus palam oculis observantibus pateant. Nec ideo diagnosis negligi aut contemni debet. Imo materiae medicæ puræ, plurimas occultas dvitias, diagnosis ritè applicata detegit et ad morbos curandos certissimum medicamen indicabit

---

Sic sœdere pacto, filii Æsculapii, homininum salutem conservare et scientiam augere invicem conabuntur. Homœopathia, diagnosticis methodis efficacior evadet, facilius morbi cujusque sedem et medicaminum actionem electivam melius determinabit.

Allopathia autem imperfectionibus, quibus suis ipsis ducibus conscientibus hactenus deturpata est, liberata, legitimam materiam medicam possidebit ; quid salutare in morbis sicut administratum confirmabit, quidquid dubium elucidabit, quidquid nocivum detegit et rejicit ; concussam populorum fidem Æsculapio reducem conciliabit. Utinam tanti boni principium, in hoc loco, et à paucis istis lineis oriatur !

HYPPOCRATIS APHORISMI.

I.

Vita brevis, ars longa, occasio prœceps, experientia fallax. . . . .
— SECT. I. — *Aph. 1.*

II.

Ad extremos morbos extrema rimedia exquisitè optima. — SECT. I.
— *Aph. 6.*

III.

Paulo deterior et potus et cibus , jucundior autem eligendus potius , quām
meliores quidem sed ingratiōres. — SECT. II. — *Aph. 38.*

IV.

Duobus doloribus simul obortis, non in eodem loco vehementior obscurat
alterum. — SECT. II. — *Aph. 46.*

V.

Multū et de repente evacuare aut replere aut calefacere, aut frigefacere ;
aliter quocumque modo corpus movere, periculōsum est. Enimverò omne ni-
mīum naturæ est inimicum. Quod verò paulatim fit, tutum est : tum alias et si
quis ex altero ad alterum transeat. — SECT. II. — *Aph. 51.*

VI.

In morbis acutis extremarum partium frigus, malum. — SECT. VII.
— *Aph. 1.*

REDESA CEPARDOSEN

*Conformem facultatis constitutionibus, istam thesim a me repertam
esse declaro.*

DR. TORRES-HOMEM.